

Reflexions entorn a la festa de Sant Vicenç

Enguany el dia no sembla pas que vulgui acompanyar gaire: en llostrejar hom pot veure la gran nuvolada que, fins i tot deixa caure un fi ruixim. Malament! A veure si se'n va tot en orris... Tres quarts de nou i a la Plaça de la Coma només s'hi apleguen cinc vaillets desitjosos de participar en la gimcana. Les nou, ha deixat de plovisquejar i van arribant més participants; i, quan a dos quarts de deu es dona la sortida, han assolit la quantitat de vuitanta sis! Déu n'hi do.

Faig via vers can Vila Vella; allà amb els companys comencem a fer la parada: assenyallem l'aparcament, parem la taula per a les begudes i la coca, el lloc per a les inscripcions al concurs de pintura ràpida... tot són llambregades cap el cel; sortosament podem veure com s'aclareix ràpidament. Els pintors arriben amb llurs estris i van escampant-se per les rodalies de la masia cercant el millor indret per reflectir en la tela.

Són ja les onze: comença la missa. A l'aire lliure, ja que la minúscula capella és del tot insuficient per donar cabuda a la munió de gent que s'ha aplegat; el sol es decideix a comparèixer i es rebut amb la joia que és de suposar. Arriben els components de la Cobla; els menuts que han participat en la gimcana evolucionen amb llurs bicicletes. Encara no n'han tingut prou, pel que es pot veure.

Comencen les sardanes; l'animació arriba al màxim. Entre sardana i sardana es donen a conèixer els guanyadors del concurs de pintura, els de la gimcana, es fa la rifa... sisena sardana, però abans de dinar resta encara el concurs d'all i oli. Els virtu-

osos de la mà de morter s'hi afanyen; el jurat dona el seu veredict i la guanyadora rep el premi. Ara sí: cap a dinar tothom.

I el prat es veu ple de grups entorn a les fogueres que en Jaume ha tingut cura de preparar ja de bon matí. Costelles, paelles d'arrós, porrons enlaire, algun espetec de xampany configuren una saborosa sinfonia plena de color i atractiu.

Atractiu... sí, aquest es el mot just. Una cosa tan senzilla! I és que ens han entaforat en un món del tot artificial. Un món en què ens ho donen tot fet i mastegat, un món en què ens volen alleugir de la feixuga tasca de pensar... fins i tot.

Anar a Sant Vicenç a peu? I ara! Ben pocs són els que ho fan fet. Dissortadament, la comoditat, per no dir un altre mot, ho envaeix tot. La munió de cotxes aparcats n'és una bona prova.

Si volem fugir del tedi a què fatalment condueix tal forma de viure, cal que ens afanyem a recuperar l'art de gaudir amb les coses més senzilles i familiars; amb les coses allunyades de l'enfarfegament de la societat de consum, de l'automòbil, de la TV, de tot aquest modern esclavatge que ens té agafats pel ganyot. A gaudir de coses com aquesta petita festa camperola.

La festa de Sant Vicenç d'Esclat.

Carles Malagrida.